

[P. D. Jensen.]

Jeg vil derfor takke den højtærede Minister for dets Fremsættelse. Efter min Mening burde en saadan Lov have været gennemført for længe siden, thi ganske vist peger man paa, at hvor der tidligere har været Tale om Indkaldelser, har det kun drejet sig om de unge, og dér har man ikke ment, at det var saa nødvendigt, at der fandtes en Lovbestemmelse af denne Art. Det er imidlertid ogsaa sket, at der mellem de unge Rekrutter har været Personer, som har haft egne Hjem, eller som paa anden Maade har været udsat for Tab ved at være indkaldt, saaledes at det derfor i og for sig var naturligt, om der havde været Adgang for disse til at søge Hjælp. Jeg kan derfor paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtigt Gennemførelse.

Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at takke den højtærede Minister for det Cirkulære, der for nylig er udsendt til Kommunerne som en Slags Retningsviser for det sociale Udvalg med Hensyn til Udbetaling af Hjælpen. Af Hensyn til de Udtalelser, der er faldet her i Dag, vil jeg gerne sige, at der, som bekendt, er fremkommet Udtalelser fra de indkaldtes Hustruer om, at de var lidt kede af, at de skulde gaa til de sociale Kontorer for at hæve denne Hjælp. Nu maa jeg sige, at det forekommer mig, at efter at dette Cirkulære er udsendt, kan de sociale Udvalg meget vel administrere disse Midler paa en saadan Maade, at det ikke behøver at blive til Gene for dem, der skal have denne Hjælp. I Henhold til dette Cirkulære er der givet Direktiver for de sociale Udvalg med Hensyn til Betalingens Størrelse, og de sociale Udvalg kan udmærket godt indrette sig paa, efter at de har haft en enkelt Samtale med den paagældendes Paarørende eller den paagældende selv, maanedlig at sende Beløbene enten pr. Giro eller paa anden Maade, saaledes at vedkommende ikke behøver at komme paa de sociale Kontorer.

Jeg skal yderligere tilføje, at saafremt der kunde træffes en Ordning som den, der er skitseret her af den ærede foregaaende Taler med Hensyn til, at Beløbene udbetales f. Eks. inden for vedkommende Garnison, har vi ikke noget imod at behandle et saadant Forslag. Men jeg kan dog ikke lade være at gøre opmærksom paa, at ogsaa en saadan Ordning i nogen Grad kan være en Gene for de paagældendes Familier, idet der meget vel kan indtræffe Tilfælde, hvor det maaske er lettere for dem at faa det sociale Udvalg i Tale i Stedet for, at Sagen først skal gaa til Garnisonen og saa tilbage igen til den paagældendes Paarørende.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtigt Gennemførelse.

Svend Nielsen: Den Udvidelse, der her finder Sted af de hidtil gældende Bestemmelser, er naturligvis en Forbedring, man kan maaske sige en Forbedring, som Forholdene har nødvendiggjort, idet der jo for det første nu er en Del Folk af en Aldersklasse, som ikke vilde ligge inde under normale Forhold, dernæst er der kommet en Del frivillige, som har tilmeldt sig Hæren og Flaaden, hvoraf en Del ogsaa vil blive taget med i Betragtning, naar der skal ydes Hjælp til deres Familier. Men det, der forekommer mig at være en Svaghed ved hele den nuværende Ordning, hvad angaar Understøttelsesforholdet til disse Mennesker, er selve Princippet; og de øvrige Partiers Ordførere, der har talt i denne Sag, har alle uden Undtagelse været inde paa den samme Tanke, at det var forkert, at man havde det Forhold inde under Socialforsorgen, det var forkert, at de Familier, hvis Forsørgere var indkaldt for at aftjene deres Værnepligt enten i Hæren eller Søværnet, skulde have nødig at henvende sig paa Socialkontorerne.

Det ærede Medlem Hr. Carsten Raft erkendte ogsaa, at denne Fremgangsmaade maatte ændres snarest, men det ærede Medlem tilføjede, at under de givne Forhold kunde man næppe skride til en saadan Ændring. Jeg har lidt svært ved at forstaa, hvorfor det egentlig skulde være saa vanskeligt at skride til en Ændring, for saa vidt samtlige Partier her paa Rigsdagen er indforstaaet med, at denne Ændring er paa krævet. Det ærede Medlem vil sikkert have bemærket, at netop dette Spørgsmaal diskuterer levende blandt samtlige værnepligtige, som for Øjeblikket er inde, og man har ogsaa ved enkelte Lejligheder i Pressen kunnet se Udtalelser, der tangerer denne Sag, og alle som een gaar de ud paa, at her er et Forhold, der burde rettes. Det er rigtigt, som det allerede er sagt, at saa vidt man kan skønne, synes det ogsaa, som om Pressen anerkender, at det er rigtigt. Men hvorfor saa ikke skride til at søge det Forhold ændret nu, hvorfor saa udsætte Sagen, naar vi faktisk bekender os til, at den maa ændres? Jeg kan i hvert Fald ikke finde ud af det. Muligvis vil jeg kunne blive gjort opmærksom paa senere, hvad det er, denne Sag strander paa, hvis den Enighed virkelig er til Stede, som man har givet Udtryk for her.

Jeg vil naturligvis ikke se bort fra, at det sikkert er et betydeligt større Arbejde at give sig i Kast med end bare at gennemføre en Udvidelse — den paakrævede Udvidelse — af den hidtil gældende Ordning.